

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/51/2014
Identifikačné číslo spisu:	6113219796
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6113219796.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v konkurznej veci dlžníka LEVEN, a, s., so sídlom 29. augusta 31, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 540 005, s ustanoveným správcom: JUDr. Jaroslav Bako so sídlom kancelárie Zvolen, J. Kozáčka 13E, dlžník v konaní zastúpený advokátkou JUDr. Sylviou Filipovou, Bratislava, Na vřšku 2, o dovolaní úpadcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25 CoKR/1/2014-751 z 26. marca 2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Dovoláním napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/3/2013 - 338 z 8. januára 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konania, pričom odvolací súd podľa ust. § 226 O.s.p. zaviazal súd prvého stupňa právnym názorom v rozhodnutí vysloveným, na základe ktorého mal tento uloženú povinnosť podľa ust. § 131 ods. 2 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení (ďalej len ZoKR) zastaviť reštrukturalizáciu, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka. Okresný súd Banská Bystrica uznesením č. k. 1 R/3/2013 - 338 z 8. januára 2014 zamietol návrh veriteľov na zastavenie reštrukturalizačného konania, na začatie konkurzného konania a na vyhlásenie konkurzu. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že uznesením č. k. 1R/3/2013 - 220 z 25. júla 2013 začal reštrukturalizačné konanie dlžníka; uznesením č. k. 1R/3/2013 - 224 z 8. augusta 2013 povolil dlžníkovi reštrukturalizáciu a vymenoval reštrukturalizačného správcu.

Veritelia v konaní predložili návrh na zastavenie reštrukturalizačného konania, na začatie konkurzného konania a na vyhlásenie konkurzu, ktorý odôvodnili tým, že na prvej schôdzi veriteľov sa nezúčastnil ani dlžník, ani štatutárny orgán, resp. jeho člen, ale len splnomocnený zástupca, čím správkyňa porušila svoje povinnosti, pretože nezabezpečila účasť dlžníka na schôdzi, ako aj nezabezpečila účasť sudcu alebo povereného vyššieho súdneho úradníka. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že správkyňa týmto konaním neporušila svoje povinnosti, pričom súd svoju neúčasť ospravedlnil v deň konania z dôvodu vysokej pracovnej zaťaženia a zápisnica zo schôdze veriteľov bola doručená na súd v deň jej konania.

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením č. k. 25CoKR/1/2014-751 z 26. marca 2014 rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd na základe odvolania veriteľov vec preskúmal a dospel k záveru, odvolanie je prípustné, dôvodné a rozhodnutie súdu prvého stupňa treba zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Najskôr sa zaoberal otázkou, či veriteľ v reštrukturalizačnom konaní má právo podať návrh na zastavenie tohto konania, na začatie konkurzného konania a na vyhlásenie konkurzu a s poukazom na ust. § 131 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“) konštatoval, že aj keď zákon explicitne neupravuje možnosť veriteľa podať takýto návrh, je potrebné takéto právo veriteľovi ako účastníkovi reštrukturalizačného konania priznať, keďže inak by pri pasivite správcu a nedostatku informácií reštrukturalizačného súdu mohlo dôjsť k poškodeniu procesných a hmotných práv veriteľov v dôsledku stagnácie reštrukturalizačného konania a oneskoreného vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka. Odvolanie voči uzneseniu považoval odvolací súd za prípustné s poukazom na ust. § 198 ods. 1 ZoKR, podľa ktorého proti uzneseniu vydanom v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddlžení je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon. Ustanovenie § 129 a § 131 ZoKR upravuje len uznesenie, ktorým reštrukturalizačný súd zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási konkurz. Proti takémuto uzneseniu nepripúšťa odvolanie. Zákon však neupravuje spôsob rozhodnutia, ktorým by súd zamietol návrh veriteľa na zastavenie reštrukturalizačného konania, na začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu, teda podľa § 201 a § 202 O.s.p. za použitia § 196 ZoKR je odvolanie voči zamietajúcemu rozhodnutiu prípustné. V ďalšom prieskume napadnutého rozhodnutia zisťoval odvolací súd, či správkyňa porušila opakovane alebo závažne svoje povinnosti, čo má viesť zastaviť k postupu podľa ust. § 131 ods. 2 písm. a) ZoKR. Veriteľmi vytýkané zlyhanie správkyne sa týkalo jej povinností vo vzťahu k priebehu prvej schôdze. Na prvej schôdzi nebol prítomný zástupca súdu a za dlžníka bol prítomný ním splnomocnený zástupca. Zápisnica zo schôdzy veriteľov bola doručená na reštrukturalizačný súd v deň jej konania, a to 18. októbra 2013. Odvolací súd skonštatoval, že priebeh schôdzy veriteľov v zásade nezávisí od účasti dlžníka, pokiaľ na tom veritelia netrávajú. Správca nemá povinnosť zabezpečovať účasť dlžníka na schôdzi veriteľov a nemá k tomu ani žiadne procesné oprávnenia. Účasť dlžníka na schôdzi veriteľov je len poskytovaním jeho súčinnosti v reštrukturalizačnom konaní a nemá priamo vplyv na možnosť konania alebo nekonania schôdzy veriteľov, pričom zákon nezakazuje možnosť zastúpenia dlžníka na prvej schôdzi s poukazom na možnosť uvedenú v ust. § 24 O.s.p. v spojení s ust. § 196 ZoKR. K porušeniu povinnosti správkyne tak nemohlo neúčastou dlžníka na schôdzi dôjsť. Čo sa týka účasti súdu, tu rovnako konštatoval, že správca nemá povinnosť zabezpečovať účasť zástupcu súdu, pričom je vylúčené aby zákon umožnil správcovi možnosť vynútiť si účasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov. Hoci ZoKR upravuje právne dôsledky pasivity správcu a dlžníka v možnosti zastaviť reštrukturalizačné konanie, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz, neobsahuje úpravu počítajúcu s pasivitou reštrukturalizačného súdu. Odvolací súd konštatoval, že neúčasť zástupcu súdu je porušením povinností stanovených v zákone, ktoré nemôže byť nijako ospravedlnené pracovnou vytáženosťou, pretože výkon funkcií súdu musí byť nepretržitý. Schôdzu veriteľov vedie správca a v súvislosti s možným porušením povinností správkyne je potrebné zaoberať sa len otázkou, či sa schôdza veriteľov môže konať aj bez účasti sudcu alebo ním povereného vyššieho súdneho úradníka, vzhľadom na to, že § 126 ods. 1 ZoKR veta in fine, vyžaduje, aby schôdzi veriteľov predsedal správca pod dohľadom sudcu alebo ním povereného vyššieho súdneho úradníka. Hoci ZoKR zmocňuje správcu na vedenie schôdzy, schôdza sa môže konať len za účasti zástupcu súdu, ktorý vykonáva obligatórny dohľad na osobitným súdnym konaním, ktoré svojím rozhodnutím začal a povolil. Účasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov predpokladá aj ďalšie ustanovenie, podľa ktorého správca je povinný vyhotoviť o priebehu schôdzy zápisnicu a jej odpis doručiť zástupcovi súdu priamo na schôdzi. Súd pri hodnotení postupu správcu vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého je správca zvláštnym verejnoprávnym orgánom, a to vzhľadom na verejný účel inštitúcie správcu, spôsob jeho ustanovenia a jeho právomoc, s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl. ÚS 36/01 z 25. júna 2002 s použitím analógie podľa čl. 2 bod. 2 Ústavy SR, čo viedlo k záveru, že bez účasti zástupcu súdu sa nemôže schôdza veriteľov konať. Za porušenie povinností správcu alebo za pasivitu veriteľov zákon predpisuje obligatórnu konverziu reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné podľa ust. § 131 ods. 1 písm. c), d) ZoKR. Odvolací súd, vychádzajúc zo systematického výkladu ustanovení ZoKR, považoval za nevyhnutnosť účasti

zástupcu súdu na schôdzi veriteľov v reštrukturalizačnom konaní s poukazom na to, že v konkurznom konaní zákon nevyžaduje účasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov, ktorú zvoláva správca, pretože zakotvuje inú formu súdnej kontroly, ktorou je možnosť podania žaloby o zrušenie uznesenia schôdze veriteľov (§ 35 ods. 8 ZoKR). Takýto procesný prostriedok ochrany veriteľa a súdnej kontroly, ZoKR v reštrukturalizácii neumožňuje. Keďže bez účasti zástupcu súdu správkyňa nebola oprávnená schôdzu viesť, jej postup v rozpore s touto povinnosťou je závažným porušením povinností. Zamietnutím návrhu na zastavenie reštrukturalizačného konania sa súd prvého stupňa pokúsil konvalidovať svoje vlastné pochybenie. Správne mala správkyňa zvolať opakovanú schôdzu veriteľov resp. v pochybnostiach žiadať o stanovisko dohliadajúceho sudcu. Neúčasť zástupcu súdu nemôže ísť na ťarchu účastníkov konania, ktorí nemohli ovplyvniť jeho účasť na schôdzi veriteľov. Z týchto dôvodov zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom nariadil reštrukturalizačnému súdu bezodkladne v súlade s § 131 ods. 2 písm. a) ZoKR zastaviť reštrukturalizačné konanie, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka.

Proči rozhodnutiu odvolacieho súdu včas podal dovolanie dlžník a navrhol odklad jeho vykonateľnosti do rozhodnutia dovolacieho súdu. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodil z toho, že odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie je prípustné, pretože na vec nemožno uplatniť § 198 ods. 1 druhú vetu zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, teda nemožno uplatniť ani obmedzenie prípustnosti dovolania podľa § 198 ods. 1 tretej vety ZoKR a prípustnosť dovolania sa posúdi podľa ustanovení OSP. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu, ak je daný niektorý z dôvodov zmätočnosti podľa § 237 OSP a takýto dôvod tvrdí aj dlžník, keďže napadnutým uznesením súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a) OSP pre jeho nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, z dôvodu že súd postupoval v rozpore s ust. § 224 O.s.p.. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že správkyňa tým, že viedla schôdzu veriteľov bez účasti zástupcu súdu, závažne porušila svoje povinnosti - § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Vo svojom dovolaní poukázal na to, že odvolací súd odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa pripustil, keďže ho vyhodnotil ako uznesenie vydané podľa O.s.p. a nie podľa ZoKR a neuplatnil tak obmedzenie prípustnosti odvolania podľa § 198 ods. 1 druhá veta ZoKR. Dovlatel' tak vyvodil, že nemožno uplatniť ani obmedzenie prípustnosti dovolania podľa tretej vety citovaného ustanovenia. Zrušujúce uznesenie je podľa dovolateľa nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, keďže podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Tu poukázal na rozhodnutia III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, rozhodnutia EŠLP vo veciach Garda Ruiz c/a Španielsko, Van de Hurk c/a Holandsko, Georgiadis c/a Grécko, Higgs c/a Francúzsko, Hiro Balani c/a Španielsko.

Odvolací súd nedal jasne a zrozumiteľne odpovede najmä na to, prečo posúdil postup správkyne ako závažné porušenie povinnosti, keď sám konštatoval, že správca nemá povinnosť zabezpečovať účasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov a neúčasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov nie je porušením povinnosti správkyne, ale súdu. Z uznesenia nevyplyva, kde a ako je zakotvená povinnosť správkyne zvolať opakovanú schôdzu veriteľov v prípade, ak sa pôvodne zvolanej schôdze nezúčastní zástupca súdu a aj keby uvedená povinnosť správkyne mala byť nepriamo vyvedená z § 126 ods. 1 ZoKR, prečo porušenie neurčito zakotvenej povinnosti znamená závažné porušenie povinnosti správcu. Podľa dovolateľa zákon nepočíta s tým, že by správkyňa opakovane zvolávala schôdzu veriteľov a menila termín schôdze oznámený v Obchodnom vestníku. V ďalšom dovolateľ kladie otázky vyplývajúce z neurčitosti právnej úpravy a polemizuje s inštitútom právnej istoty účastníkov a výkladom zákona v súlade s účelom reštrukturalizačného konania, pričom poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Ústavného súdu SR pod č. k. I ÚS 200/2011. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom uviedol, že správkyňa svojím postupom neporušila žiadnu svoju povinnosť uvedenú v zákone, ale došlo k porušeniu povinností súdom prvého stupňa, teda výklad odvolacieho súdu je v rozpore s gramatickým výkladom zákona, v rozpore s výkladom ratione legis a v rozpore s princípom právnej istoty.

Keďže odvolací súd vec právne posúdil inak ako súd prvého stupňa a k zrušeniu Prvostupňového uznesenia došlo z dôvodu záveru odvolacieho súdu o nesprávnom právnom posúdení veci

prvostupňovým súdom mal tento rozhodnúť rozhodnutím podľa § 220 O.s.p., keďže nesprávne právne posúdenie otázky, či správkyňa závažne porušila svoje povinnosti samo o sebe nezakladá žiadny z dôvodov pre zrušenie rozhodnutia podľa § 221 OSP. Postup odvolacieho súdu tak spôsobil to, že proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým vyhlási konkurz, už nebude prípustné odvolanie ani dovolanie. Dlužník žiadal dovolací súd, aby v prípade, ak posúdi dovolanie ako neprípustné s poukazom na § 198 ods. 1 tretiu vetu ZoKR, zaujal vo svojom rozhodnutí stanovisko k otázke, či v danom prípade považuje z rovnakých dôvodov za neprípustné aj podané odvolania veriteľov vzhľadom na to, že dôvod neprípustnosti dovolania je totožný s dôvodom neprípustnosti odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 2/ po zistení, že dovolanie podal včas účastník /§ 240 ods. 1 O. s. p./, vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 a ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní uznesenia v rozsahu napadnutého dovolania a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii je predpis, ktorý upravuje materiálnu stránku konkurzného práva, tak aj procesné právo konkurzné. Neobsahuje však komplexnú úpravu konkurzného procesu, preto § 196 tohto zákona stanovuje primerané subsidiárne použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Zásadne odlišná je úprava mimoriadnych opravných prostriedkov, nakoľko podľa § 198 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej „ZoKR“) dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

Uznesením zo dňa 25. júla 2013 č. k. 1R/3/2013 - 220 začal Okresný súd Banská Bystrica reštrukturalizačné konanie dlžníka a dňa 8. augusta 2013 uznesením č. k. 1R/3/2013 - 224 povolil dlžníkovi reštrukturalizáciu. Následne došlo k zamietnutiu návrhu veriteľa na zastavenie reštrukturalizačného konania, k zrušeniu takéhoto rozhodnutia odvolacím súdom a k vyhláseniu konkurzu uznesením č. k. 1R/3/2013 - 803 z 16. apríla 2014, pričom v súčasnosti je vykonateľnosť tohto uznesenia odložená uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. 375/2014 - 15 z 9. júla 2014. Odklad vykonateľnosti však nič nemení na trvajúcich účinkoch začatého konkurzného konania.

Keďže napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané v začatom konkurznom konaní podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nie je proti nemu dovolanie prípustné.

Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolania ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O.s.p., v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce dovolacie konanie, vrátane prípustnosti dovolania, sú pre konkurzné a reštrukturalizačné konania nepoužiteľné, čo znamená, že proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní, dovolanie nie je prípustné.

Najvyšší súd poukazuje v súvislosti s aplikáciou vylúčenia možnosti zaoberať sa podaným dovolaním na už vyslovený názor v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/17/2012, kde vyslovil, že nielenže nie je prípustné dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré je bezpochyby rozhodnutím vydaným v konkurznom konaní, ale vzhľadom na vylúčenie použitia i ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúcemu dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), nemohol sa v dovolaní súd zaoberať ani prípustnosťou dovolania z hľadiska dovolateľom namietanej vady konania podľa § 237 písm. f) OSP.

Obdobná situácia už bola taktiež riešená v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.

marca 2004 sp. zn. 1ObdoV/1/2004, ktoré bolo uverejnené Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 55 v čiastke 3/2004. V uverejnenom rozhodnutí najvyšší súd zaujal stanovisko, že § 66f zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej „ZKV“; v súčasnosti neprípustnosť dovolania vyplýva z ust. § 198 ods. 1 ZoKR) sa nevzťahuje na rozhodnutie, ktorým odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a návrh na vyhlásenie konkurzu zamietol, teda nevyklučuje prípustnosť dovolania tam, kde výsledkom rozhodovania nebolo vyhlásenie konkurzu. V prejednávanej veci však bolo začaté reštrukturalizačné konanie a následne bol podľa ZoKR vyhlásený konkurz, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo rozhodnutím vo veci reštrukturalizácie, ktoré viedlo k vyhláseniu konkurzného konania, čo v každom prípade smeruje k nemožnosti vec v dovolacom konaní prejednať.

Túto problematiku už riešil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, a to v uznesení z 26. februára 2003 č. IV. ÚS 31/03, v ktorom konštatoval, že „podľa zmyslu a účelu mimoriadnych opravných prostriedkov § 66f ZKV (t.j. v súčasnosti ust. § 198 ods. 1 ZoKR) vylučuje použitie ustanovení o dovolaní (ale aj obnove konania) len v prípade, že konkurz bol vyhlásený, a nie aj v prípade, že návrh na konkurz bol podľa § 13 ods. 1 ZKV zamietnutý z vecných dôvodov. Vylúčenie dovolania a obnovy konania má zmysel len pri vyhlásení konkurzu, pretože ich použitie by už nemohlo v žiadnom prípade odstrániť dôsledky vyhlásenia konkurzu podľa § 14 ZKV. Zákon pozná inštitút zrušenia konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a) ZKV, ktorý efektívnejšie než mimoriadny opravný prostriedok rieši otázky, ktoré by sa inak mohli riešiť v mimoriadnom opravnom konaní.“ Tu najvyšší súd k úvahe ústavného súdu uvádza, že rovnako je použiteľné v reštrukturalizačnom konaní a následne konkurznom konaní efektívnym použitie ust. § 102 resp. 103 ZoKR.

Najvyšší súd k vznesenej otázke dovolateľa týkajúcej sa prípustnosti odvolania vo vzťahu k obdobnej situácii pri posudzovaní prípustnosti dovolania musí konštatovať, že meritom veci sa nemohol zaoberať, avšak v súvislosti so zaujatým procesným postupom odvolacieho súdu na vysvetlenie dovolateľovi uvádza tieto procesné súvislosti (dané jednoznačne dikciou zákona):

Postup odvolacieho súdu je vyvodený z dikcie ZoKR vychádzajúc z s postupu súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol spôsobom odporujúcim predpokladanému procesnému postupu formulovanému zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Návrh podali veritelia, ktorí žiadali postupovať spôsobom upraveným v ust. § 131 ods. 2 písm. a), kedy však súd rozhoduje bez návrhu - teda návrh veriteľov mal vyhodnotiť ako podnet a mal skúmať závažnosť konania správcu. Pokiaľ postupoval tak, že zamietol návrh veriteľov z dôvodu, že v konaní správcu nevzhladol závažné porušenie jeho povinnosti, konal nad legislatívne daný rámec ZoKR, čím je podľa ust. § 196 ZoKR naplnený predpoklad procesnej aplikácie občianskeho súdneho poriadku a odvolací súd musel rozhodnutie preskúmať. Z tejto právnej situácie je zjavné, že prípustnosť odvolania voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa ZoKR vôbec nerieši a nie je tak aplikovateľné obmedzenie použité v druhej vete odseku 1 § 198 ZoKR. Procesný postup vyššie uvedený však v dovolacom konaní nie je za žiadnych okolností prípustný, keďže v § 198 je základným obmedzením prípustnosti dovolania to, že ide o začaté konkurznom resp. reštrukturalizačné konanie, kde za žiadnych okolností prieskum mimoriadnymi opravnými prostriedkami možný nie je.

Dlžník žiadal, aby dovolací súd zrušujúce uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne aby uznesenie zmenil tak, že potvrdí ako správne uznesenie súdu prvého stupňa, resp. že odvolania veriteľa 1 a veriteľa 2 odmietne ako neprípustné.

K návrhu na odloženie vykonateľnosti najvyšší súd poznamenáva, že samotný dovolateľ správne konštatuje vo svojom dovolaní, že ak súd prvého stupňa v súlade s názorom odvolacieho súdu vydá rozhodnutie o zastavení reštrukturalizačného konania, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, dlžník nebude môcť voči takému rozhodnutiu predpokladanému v § 131 ods. 2 ZoKR podať odvolanie ani žiadny mimoriadny opravný prostriedok (§ 197 ods. 2, § 198 ods. 1 ZoKR) a dôsledky takého rozhodnutia budú nezvratné.

Dovolanie bolo podané dlžníkom dňa 16.04.2014, pričom k návrhu nebola doložená plná moc pre

advokáta resp. osvedčenie spôsobilosti dovolateľa zastupovať sa v konaní podľa ust. 241 ods. 1 O.s.p., pričom táto vada nebola odstránená ani v čase, kedy bola vec predložená najvyššiemu súdu (dňa 22.05.2014). Keďže súd prvého stupňa nesplnil manudukčnú povinnosť formulovanú ust. § 241 ods. 4 O.s.p., vrátil najvyšší súd vec za účelom splnenia tejto povinnosti tak, aby vec mohol riadne prejednať. Na výzvu súdu prvého stupňa obsahujúcu príslušné poučenie doložil dňa 03.09.2014 dovolateľ plnú moc a vec bola opäť dňa 16.09.2014 predložená najvyššiemu súdu. Do splnenia podmienok pre podanie dovolania (do ich splnenia dovolací súd nemohol konať) došlo k procesnej zmene tým, že vo veci bol dňa 16.04.2014 vyhlásený konkurz a následne rozhodnutím ústavného súdu zo dňa 09.07.2014 bola vykonateľnosť tohto rozhodnutia odložená.

Z uvedeného je zrejmé, že k dokladu vykonateľnosti nebolo možné pristúpiť aj s ohľadom na procesný vývin v predloženej veci a zásah ústavného súdu v čase, kedy ešte vo veci nebolo dovolacím súdom rozhodnuté. Samotný ústavný súd akceptoval začatie konkurzného konania a odkladom vykonateľnosti rozhodnutia o začatí konkurzu pozastavil dočasne priebeh konkurzu, teda ochrana tvrdených práv dlžníka je tak zabezpečená.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.